

## EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

## Ens volen aterrir



Quan apareguin aquestes ratlles ja se sabrà què ha succeït amb la terrible amenaça que planava damunt nostre el proppassat dia 6. Ens havien anunciat que el virus Michelangelo atacaria uns 60 milions d'ordinadors d'arreu del món i en destruiria les memòries informàtiques. Els experts van assenyalar amb una anticipació notable que el Michelangelo és un virus pervers, que passarà a la història del terrorisme informàtic. Quina creu!

Però no és això sol, avui, dia 15 de març (i suposant que els ordinadors hagin sobreviscut a l'investida anterior), sofriran una altra escomesa, la del virus anomenat Maltese Amoeba. Aquest flagell té la curiosa particularitat de fer aparèixer a la pantalla —abans de deixar l'equip bloquejat— el poema de William Blake *The auguries of innocence*, un detall de refinament que fa de mal apreciar, a causa de les circumstàncies.

En aquests moments, em miro el meu ordinador amb tendresa. No crec que li passi res. Ni tan sols no s'hi deuen haver fixat, perquè és senzill, té poca memòria per perdre i s'ha fet vell com jo, guardant les distàncies degudes. Però confesso que he acabat estimant-me'l, una mica amb aquell amor que es dedicava abans als animals de companyia, quan feien les cases més grans que ara i se'n podien tenir sense causar molèsties. Recordo —d'una època llunyana— el disgust que vaig tenir quan el borm, per malnom moquillo, em va matar un gos molt apreciat per tota la família. La desgràcia va ocórrer en una casa realment més gran que un pis. En una masia, per a ésser exactes. No oblidaré mai la mirada plena de tristesa amb la qual se'm va acomiadar la Viola (era una gossa) i el buit que va deixar.

Que consti que no és que m'enfilí per les branques, perquè la Viola tenia una memòria, com els ordinadors, i estava do

tada d'una colla de programes que complia puntualment. No depenia de cables ni solia espatllar-se, llevat de la vegada que un caçador maldestre va encastar-li tres perdigons a la cuixa dreta. Però fou exemplar la resignació amb què va suportar-ho, i la voluntat que dedicà a refer-se de pressa i tornar a la brega.

Ara, contemplo l'ordinador i rememoro la Viola. La màquina també em mira —és l'efecte que em fa—, amb la mirada glauca de la pantalla apagada, i jo desitjo amb vehemència que ni el Michelangelo ni el Maltese Amoeba no li facin res. El voldria tranquil·litzar, però topo amb dificul-

tats: el nom de Michelangelo em fa pensar en les tortugues Ninja, les quals, encara que ens siguin presentades per la TV com a benefactores de la humanitat, em són profundament antipàtiques. I l'altre virus, el Maltese Amoeba, té un nom de malaltia d'aquestes tan modernes que semblen inventades amb malícia, perquè no ens deixem engorronir pels avenços de la medicina.

Als tècnics en electrònica els veig una mica desorientats, com els passa als metges amb la sida. L'únic que se'ls va acudir als experts en informàtica fou saltar-se el dia 6 de març, endarrerint o canviant la data del rellotge intern de l'ordinador. Com si el 6 de març de 1992 no hagués existit mai, i això, més que en un antivirus, fa pensar en un recurs de curander. Hi ha verins que no moren encara que es mati la cuca.

En fi, els lectors que m'hagin acompanyat fins aquí —i, en aquest cas, moltes gràcies— a hores d'ara ja saben si han hagut de lamentar estropells per culpa del Michelangelo o del Maltese Amoeba. A mi, el que em fa més por, és que hi veig una maldat gratuïta. Que jo sàpiga, ningú no reivindica res ni es demana cap

rescat. Es tractarà d'unes ganes romàntiques de fer la guitza? Allò del poema de William Blake m'escamna...

*Pere Calders*

